

и кога-то ми са дощѣше да са поразговоря, задоволявахъ са само въ дома си, помилвахъ сегисъ тогисъ домашни-тѣ животни, както правятъ обикновенно уединени-тѣ. Азъ бѣхъ на кѣща при единъ спицеринъ въ онова место, кой-то ма обичаше за мой-тѣ лоши италиански (языкъ) твѣрдѣ много. Той си заплащаше само съ тѣрпение, защото у менѣ тѣрпение-то не остана вече; азъ отъ като постояхъ малко време при него, той захвана да ми приказва много работи и най-сетѣ ми са изказа, че макаръ да е вече на 55 години, пакъ не можеше да са остави отъ дѣтинска-та си болѣсть. «Що искашъ?» каза ми той. «Вечеръ кога седна на прозореца и мѣсечина-та са навали надъ скали-тѣ надолѣ и свѣтли-тѣ ѣ зари са прѣснатъ изъ градинка-та ми — трѣбва наистина да бѣхъ едно добиче, ако да не почвахъ да лѣя стихове!» Той не бѣше нѣкой доленъ чловѣкъ, не бѣше добиче, любезния ми приятель Синоръ Анджеле, кого-то негови-тѣ приятели заради шеговни-тѣ му и смѣшни приказски често наричаха Фра Анджелико. Изъ родно-то си место едва ли той ще е излизалъ въ цѣлия си животъ два пѣти и то само до Римъ. Но Римъ е свѣтъ-тъ, казваше той често. Кой-то е видѣлъ Римъ, всичко е видѣлъ вече. И се тѣй си говореше той за всички работи, запомнилъ или отъ нѣкои книги, кои-то му са паднали случайно на рѣка, или му идѣха отъ негова-та смѣла стихотворческа фантазия. По италианский обичай, вечеръ са набираха при него много хора на приказска, — попъ-тъ, даскалъ-тъ, докторъ-тъ и др., кои-то нѣмаха никакво занимание — отъ всички тѣзи мѣже никой не смѣеше за противоречи на Фра Анджелико; по нѣкой пѣтъ, кога-то приказваше много време, изваждаше срѣбрени-тѣ си очила изъ кабаница-та си и ги избѣрваше съ рѣкавъ-тъ и послѣ пакъ захващаше; «*Essi signori miei*, тѣй отивать работи-тѣ.» Той бѣше една добра душичка, много любезенъ домакинъ, по-добъръ отъ него не може да бѣде въ цѣлия свѣтъ, както може да си мисли чловѣкъ. Мене обичаше много и премного — или защото си мислеше, че нѣма единъ братецъ. Азъ бѣхъ толкова уменъ за него и благодарна душа и чакъ тогава го олавяхъ за рѣка-та, кога-то си свършваше двайсетъ и четвърта-та си сонетта и му извиквахъ: «браво соръ Анджело! Страхъ ма е твѣрдѣ, вамъ ще стане злѣ, поспрете са; ваша-та поезия знаете, че е много дълга, нѣма да излезете на глава съ нея. Оставете и за утрѣ.» Врѣхъ това отгорѣ той си затваряше книга-та и ми казваше: „Какво ще ви помогне вамъ, ако и да ви